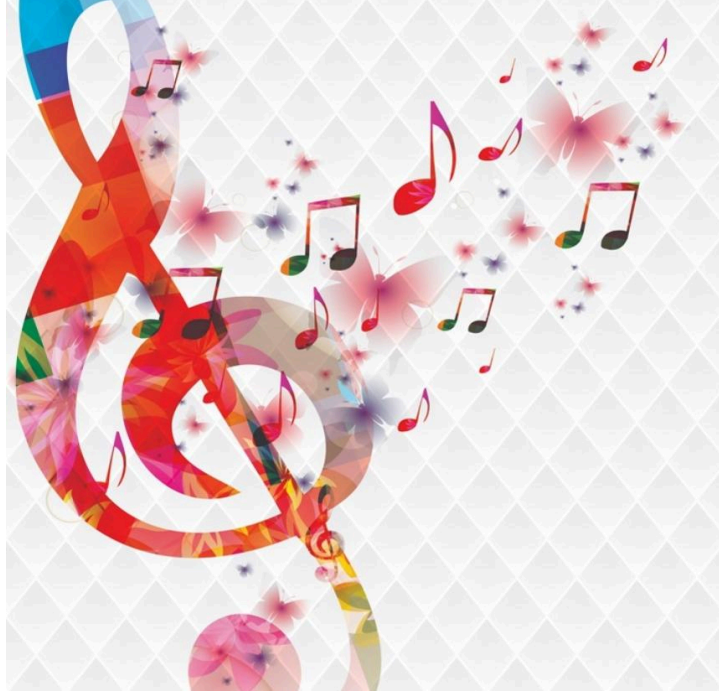

Şiirin Ta Kendisiyim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Mart 2024

Düşlerim mi hafız, söyle düşlerim mi kalemimi d/işleyip de hayatın tadını çıkaramadığıma da kani iken insanlar ve hayatın da insanların da adı çıkmışken?

Sevgiyle diktiğim bir mintanı dün paramparça ettiler ve aşkla b/ağlandığım kadar hayata ve yazmaya coşkumu ve de bir ismimi bana çok g/ördüler...

Eğreti zaman.

Muğlak insanlar.

Ve gölgelenmiş aşklar mezarlığı...

Aşkla geldim yine yamacına, hafız ve diklendiği kadar iblisi ben biteviye dikiyorum söküklerimi...

Ah, hafız nereden başlasam ki?

Misal.

İsmim insanların çığırdığı.

Mikado çöpleri gibi dağınık duygularım...

Ve işte ölü dünün yatağını toplamak adına başladım yine yeni bir yolculuğa.

Yağmalandığım kadar yağıyorum ve anlamsızlığın karekökünde aşkın da yüzölçümünde yüz görümü sevdalar dikiyorum b/atıl yüreklere.

Ç/ağladığım kadar da mutluyum ve ben acımı da dik başlılığım da direncimi de seviyorum en az seni sevdiğim kadar.

Bak sadece gözlerimin içine bak:

Baktın ki olmadı o halde yazdıklarımı oku ve dinle içimde annesine ninni söyleyen çocuğu...

Anne de dendi mi ki hele akan sular duruyor oysaki ben bir şelale gibi bir ç/ağlayan gibi akmaya da sevmeye de yazmaya da doyamıyorum.

Benim bir mahlasım yok, sevgili hafız aslına bakarsan beni yok sayıyor cihan bir o kadar varlığıma da kani ve razı iken ve işte insan sevgimle çıkıp da yola Rabbime kavuştuğumdan bu yana mutluyum.

Allah rızası için sevmek ve yazmak, nedir bilir misin?

Elbette bilirsin çünkü sen de ben gibisin.

Çığırkan bir atmosfer ve suskun bir cihan.

Bak, börtü böcek severken beni ben hali hazırda evrene bir şeyler sunmak adına telaşla sevgiyle koşup da...

Düşmek de olası yere ama kaldıran biri var illa ki.

Annemin kalbi bende atarken benim kalbimse yazdıklarım da atarken bir ederim var yok tartışılır elbet lakin mevcudiyetim de ayan beyan ortada ve asla sahiplenmediğim bir mahlas olsa bile dostlarıma bana taktıkları ismi ve mahlası da yüreğimle seviyorum ve evet:

Ben hüzün şairiyim.

Göğün tepesine otağı kurmuş bir kuş sürüsü gibi iken de sözcüklerim ve renkten renge girerken insanlar ben hala beyaz ve masum kalmanın keyfini çıkarıyorum.

Dün rüyamda seni gördüm, hafız ama sen de beni görmezden geldin eh, hal de böyle oldu mu bir koşu geliyor sana ve mademki tek insan da sensin yazarken bana destek çıkan yoksa yanılıyor muyum?

Yağmalanmış bir ömrün perde arkası ve uçuşan tül den perdeler.

Tünediğimse aşk.

Türümün tek örneğiyim ve ş/akıyorum bülbül gibi aslında gülün ta kendisi olsam da seviyorum işte kendime koşmayı seviyorum kendime uçmayı.

Rüzgârın sarstığı değil bilakis:

Esen fırtınanın daha da güçlendirdiği.

Oysaki gücümü aldığım tek insan iken annem ve işte ben canım yana yana da güçlenirken hali hazırda anneme güç veren de benim.

Güç mü sahiden de sevmek?

Suç mu yoksa yazmak?

Kendim ettim ve işte Rabbimi buldum ve ben tırnaklarımla kazıya kazıya geldim bu günlere.

Bir öyküm yok benim bilakis yüzlercesi var saklı tuttuğum yastık altı yaptığım ve de sevdiğim tek insan sen değilsin...

Bir de demezler mi?

Anlatamıyormuşum.

Desinler ki kendileri kendilerine:

“Seni anlamak istemediğimiz gibi de seni görmezden geliyoruz.”

Dert etmeli miyim sahiden de?

Elbet dert ediyorum sonra da kaleme düşüyor yolum.

İçimdeki ateşi değil söndürmek daha da coşkuyla yanıyorum canım yandığı kadar ve de kulaklarımdan çınladığı kadar içimdeki çan eğrisine bir bir ekliyorum hayallerimi.

Ben bir düř' üm belki de.
İçine düşülesi bir aşk ya da içlediğim de değil içtiğim hüzün şerbeti.
Kanmaya müsait bir dal arıyorum ve işte çınarıma başımı sırtımı yasladığım kadar da huzurluyum.
O minval ki sektiğim.
O hüsrân okyanusu ki haizi olduğum tek damla ile s/onsuzluğa nail olduğum.
Zar tutansa iblise bense sadece hayatımla kumar oynamışken ve de görünürde aşkta kazanmasam bile aşkın ta kendisiyim.
İsimle müsemma yaşayıp giderken günbegün eklenen başka başka isimler.
Nüfuz cüzdanımdaki bilgileri verileri bile hatta adımları da görmezden gelirken insanlar ek olarak bu sevgimi de...
Sözcükle bazen rubai.
Bazen şiir.
Aslında şiirin ta kendisi benim.
Şiirlerle telaffuz ettiğim iç dünyam ve kirli cihana da pabuç bırakmazken bir baktım ki yalınayak koşuyorum.
Yorgunluktan bitap düşmem gerekirken iğne iplikle dikiyorum işte hem duvarlarımı hem mezarımı hem de bu aşk masalını...
Anne ikliminde yaşadığım kadar da mutluyum ve de annemin annesi olma şerefini de yüce Huda bana bahşetmişken...
Rengimle de saf tuttuğum beyaz bir coğrafya anlayacağın hala masum hala iyi ve güzel hala doğru ve dürüst kalmak adına verdiğim bu savaştan da öte daha ne çok cephe var mücadele ettiğim.
Şiir yüreğimden de sana selam olsun, hafız beni yalnız bırakmadığın kadar da taş değmesin ayağına...